

PLUMS x 2

Kan ni tänka er något härligare än att ligga på mage på ett liggunderlag på vårisen en solgassig vårvinterdag med pimpelhålet alldeles under näsan och rödingar som hälsar på då och då?

Jag kan det inte, men det är många år sedan jag fick uppleva det. Närmare bestämt i slutet på 1990-talet, men jag minns det som i går, främst därför att jag den dagen fick vinterbada med kläderna på. Två gånger.

Vi tar det från början. Jag, min fru och min bror med delar av hans familj brukade unna oss en semestervecka på vårvintern för att fiska röding. Vi hade fastnat för Kycklingvattnet i norra Jämtland, som ligger på behagligt avstånd från Gäddede där vi hade vårt basläger. Den här dagen, som jag tänker berätta om, valde vi att fiska i en vik nära vägen till Blåsjön.

Till och med under den strängaste vintern brukar det vara en stor vak, som sträcker sig ut från sundet som förbinder den mindre delen av sjön med den större. Så var fallet den här vårvinterdagen så vi höll oss på respektfullt avstånd från det öppna vattnet. Vi var kanske 50 meter från land när vi slog läger och började borra.

Eftersom det var strålande sol redan från morgonen bestämde jag mig för att kikmeta, det vill säga sträcka ut mig på mage på ett liggunderlag och med hakan några centimeter över vattenytan kika ner i pimpelhålet för att få syn på någon huggvillig röding. Då och då dök det också upp en fisk, som nosade på maggoten och bjöds på en åktur upp på isen. Det skedde så ofta att jag inte fann anledning att byta pimpelhål utan jag låg där i bortåt två timmar och gosade mig i solskenet.

Det var då det blev dags för termoskaffe och en macka. Jag reste mig på ledbrutna ben och tog mig åt en likaså ledbruten rygg innan jag lyfte upp liggunderlaget. Kanske förflyttade jag mig en halvmeter och gjorde några gymnastiska övningar för att få fart i blodomloppet. Och nog fick jag fart alltid. PLUMS sa det och jag fann mig till min stora förvåning likt Titanic sjunka genom isen. När jag hade borrarat upp pimpelhålet visade sig isen var två och en halv decimeter tjock. Inte kunde den brista under mina kilon?

Jag tog några snabba simtag bland isbitarna fram till iskanten. Någonstans i bakhuvudet fanns en plan att ta spjörn mot motsatta iskant och häva sig upp på rygg på fast is. Sagt och gjort. Det var bara det att min rygg fungerade som statsisbrytaren Atle och vaken blev bara större och större. Som tur var såg min brorson Anders vad som hände och kom skyndande fram med en ispik, som han drog upp mig med.

- Tusen tack, sa jag där jag stod någon meter från vaken, stampande i isen för att bli av med vattnet i jackan och byxorna. Därefter plockade jag ihop ryggsäcken och en del andra prylar, som låg kringspridda på isen.

Då sa det PLUMS igen! För andra gången på några minuter gick jag igenom isen och jag fick hälsa på i rödingarnas våta domäner. Samma sak som förra gången upprepade sig. Iskanten bröts sönder av min rygg, Anders såg vad som hände och kom skyndande med ispiken och drog upp mig. Då bestämde jag mig för att det var läge att lämna isen och åka till vårt basläger.

Hur kunde då detta hända? Den för mig enda rimliga förklaringen är att min kroppsvärme, när jag ligger på liggunderlaget i ett par timmar, har tillsammans med det starka solskenet gjort isen så rutten eller spirig att den inte höll för min vikt där liggunderlaget hade legat.